Ari en het Grauwtje

Agent Angels

Boek 1

Chris Kersh

EverPraise Media

Colofon

Copyright © 2026 Chris Kersh

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, behoudens het citeren van korte passages in een recensie.

Uitgegeven door EverPraise Media

ISBN (Paperback): 978-3-69434-264-9

ISBN (Gebonden): 978-3-69434-072-0

Het bijbelcitaat volgt de Statenvertaling, licht gemoderniseerd.

Twee zijn beter dan één.

Prediker 4:9

Inhoud

1. De nieuwe 1
2. Alleen bij het hek 7
3. Thuis is alles een doos 11
4. Ari komt uit een doos 14
5. De rare engel 18
6. Het Grauwtje 23
7. Alles wordt grijs 29
8. Het beest wordt groot 34
9. De jarige 37
10. Het Grauwtje voor de deur 43
11. Sanne speelt alleen 46
12. Het ging mis 51
13. Pannenkoeken 55
14. Het plan 58
15. Het Grauwtje in de weg 62
16. Sorry en hoi 68
17. De sleutel van de juf 76
18. Spelen bij Noor 79
19. Dag, Ari 83
20. De volgende ochtend 87

Hoofdstuk 1

De nieuwe

‘Niet je tas vergeten, Noor!’ roept mama.

Noor pakt haar tas. Ze stapt op haar fiets.

Vandaag is haar eerste dag. Op de nieuwe school.

In haar buik zit een knoop. Een dikke knoop.

Ze fietst de straat uit.

Langs het stoplicht. Langs de bakker. Langs een sloot.

Een eend kijkt haar aan. ‘Kwak,’ zegt de eend.

‘Ja, jij hebt makkelijk praten,’ zegt Noor.

‘Jij kent al je vriendjes hier.’

De eend zegt niks meer. Hij zwemt weg.

Noor fietst door. Het regent een beetje. De weg is nat. Haar wielen sissen.

‘Welke kant moet ik nou?’ mompelt Noor. Ze kent de weg nog niet. Alles is nieuw.

Bij een hoek twijfelt ze. Links of rechts?

Een opa met een hondje wijst de weg. ‘De school? Die kant op. Bij de grote boom.’

‘Dank u wel,’ zegt Noor zacht.

Het hondje blaft. ‘Waf!’

‘Hoi, hondje,’ fluistert Noor. Maar heel zacht. Zo zacht dat niemand het hoort.

Ze fietst verder. Haar handen zijn koud. Haar buik doet pijn van de knoop.

Daar is de school al. Groep 4.

Noor zet haar fiets in het rek. Er staan al heel veel fietsen.

Wel honderd, denkt ze. Allemaal van kinderen die ze niet kent. Behalve die van haar.

‘Goedemorgen,’ zegt een vrouw bij de deur. ‘Ik ben juf Lisa. Jij bent zeker Noor?’

Noor knikt. Ze zegt niks. Ze durft niet.

‘Kom maar gauw mee naar binnen,’ zegt de juf.

In de klas zitten heel veel kinderen. Ze kletsen. Ze lachen. Ze kennen elkaar.

Noor kent niemand. Helemaal niemand.

Ze gaat helemaal achterin zitten.

‘We hebben een nieuw meisje,’ zegt juf Lisa. ‘Dit is Noor. Ze komt net in onze stad wonen.’

Alle kinderen draaien zich om.

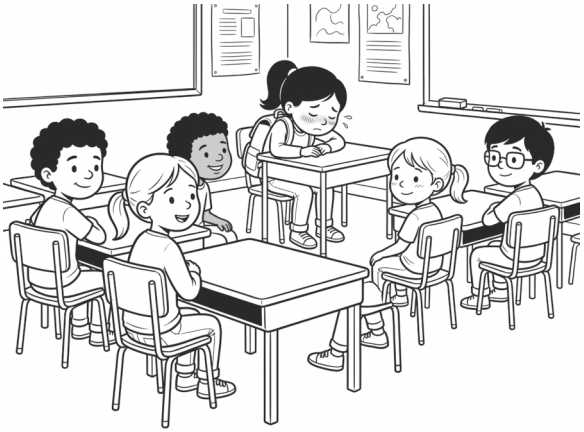

Ze kijken allemaal naar Noor.

Noor wordt rood. Heel rood.

Ze kijkt naar haar tafel. Ze hoopt maar één ding. Dat de juf snel iets anders zegt.

‘Waar kom je vandaan, Noor?’ vraagt de juf.

‘Uit een andere stad,’ zegt Noor heel zacht.

‘Spreek maar wat harder,’ zegt de juf vriendelijk.

Maar Noor zegt niks meer. Het lukt niet.

‘We gaan even in de kring,’ zegt juf Lisa. ‘Wie wil iets over het weekend vertellen?’

Alle vingers gaan de lucht in. ‘Ik, juf!’ ‘Ik, juf!’ ‘Mij, mij!’

Noor steekt haar vinger niet op. Ze maakt zich klein op haar stoel.

‘Ik heb gevoetbald!’ roept een jongen. ‘Wij hebben een hond,’ zegt een meisje. ‘En ik was jarig!’ zegt nog een kind.

Een jongen vertelt een mop. ‘Wat doet een koe in de wei? Boe!’

De hele klas lacht. Noor lacht niet. Ze durft niet eens te lachen.

Noor luistert alleen maar. Ze zegt niks.

De ochtend duurt lang. Heel lang.

Ze lezen een stukje. Om de beurt. Noor leest ook. Maar heel zacht.